

Ουγκάντα. Η μόνη απάντηση είναι πως ο Θεός είναι σίγουρα εκεί, βοηθάει και περιμένει να τον γνωρίσουν

στη

Της Αγγελικής Δασούλα,

μέλους της τρίτης αποστολής μας στην Ουγκάντα

Το ταξίδι στην Ουγκάντα ήταν μία επιθυμία της ψυχής μου που δεν τολμούσε να γίνει απόφαση. Ερωτήσεις (που θα πας, μονογονεϊκή οικογένεια, παιδιά, υποχρεώσεις) δεν έπαιρναν απαντήσεις μέσα μου, αντίθετα ανταγωνίζονταν την πίστη μου στο Θεό και απομάκρυναν την παρουσία Του από την ζωή μου. Όμως ο Θεός είναι πάντα εδώ πίσω από κάθε τι που θα ωφελήσει την ψυχή μας και αυτό το ταξίδι έγινε γιατί Εκείνος ξέρει και εγώ ανακαλύπτω σιγά-σιγά.

Οι πρώτες μέρες ήταν σοκαρίστηκες, δύσκολες για τα πολιτισμένα δεδομένα μας, αδιανόητες συνθήκες για την δική μας πραγματικότητα. Η φράση που πάρα πολλές φορές είτε ξεστόμισα είτε σκεφτόμουν ήταν «δεν είναι δυνατόν».

Δεν είναι δυνατόν στις πόλεις να ζουν εκατομμύρια ψυχές στοιβαγμένες η μία ασφυκτικά δίπλα στην άλλη. Αμέτρητες μαύρες φιγούρες στις υπαίθριες αγορές τους να πουλάνε κάθε είδους πραμάτεια, τα περισσότερα βγαλμένα από τα σπλάχνα της έφορης αφρικανικής γης. Μυρωδάτα μάγκο, εύγεστους ανανάδες, απίστευτες ποσότητες μπανάνας κίτρινης, πράσινης, μικρότερης, μεγαλύτερης.

Δεν είναι δυνατόν στα απέραντα χωριά τους μέσα στις χωμάτινες καλύβες τους άνθρωποι και χώμα να γίνονται ένα, χωρίς στοιχειώδης συνθήκες ζωής.

Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν τόσα παιδιά μόνα τους μέσα στην πόλη, στους ατελείωτους επαρχιακούς δρόμους, στην μέση κυριολεκτικά του πουθενά, πάντα να τρέχουν ή να κουβαλάνε και πάντα χαρούμενα και γελαστά.

Δεν είναι δυνατόν μικρά παιδιά να μεγαλώνουν μικρότερα παιδιά. Κοπέλες 12-13 χρονών να γεννούν μωρά, να τα εγκαταλείπουν και σε μία επόμενη τυχαία σχέση να κάνουν κι' άλλα, κι' άλλα και αυτό να συνεχίζεται.

Δεν είναι δυνατόν παιδιά του δημοτικού, του γυμνασίου να εξασφαλίζουν μόνα τους τα χρήματα για την υποχρεωτική για μας σχολική εκπαίδευση. Κι αν αυτό δεν συμβεί απλά σταματάνε το σχολείο βουλιάζοντας στον αγώνα της

καθημερινότητας.

Δεν είναι δυνατόν κάποια στοιχειώδη κτίρια να θεωρούνται νοσοκομεία μόνο γιατί υπάρχει μια ταμπέλα απ' έξω που το γράφει. Ότι έχει σχέση με την λέξη νοσοκομείο ξεκινάει και τελειώνει με αυτή την ταμπέλα.

Θα μπορούσα να γράφω πολλά ακόμα, δεν είναι δυνατόν. Κι όμως ένας ολόκληρος λαός συνεχίζει να ζει έτσι και ίσως και άλλες γειτονικές χώρες να έχουν ακόμα χειρότερες συνθήκες.

Λογική απάντηση πως τελικά είναι δυνατόν δεν υπάρχει. Η μόνη απάντηση είναι πως ο Θεός είναι σίγουρα εκεί, βοηθάει και περιμένει να τον γνωρίσουν.

Νομίζω πως αυτό που τους λείπει δεν είναι η δική μας υλική πραγματικότητα αλλά η καλυτέρευση της ζωής με τα δικά τους δεδομένα. Δεν θα κερδίσουν πολλά αν αποκτήσουν ηλεκτρική κουζίνα στο σπίτι τους, και το «καρβουνάκι» που χρησιμοποιούν το ίδιο νόστιμα μαγειρεύει ίσως και ποιο υγιεινά.

Θα γίνει όμως καλύτερη η ζωή τους αν ακούσουν λόγο Θεού, αν η οικογένεια αποτελέσει θεμέλιο της κοινωνικής ζωής τους. Αν τα παιδιά στα σχολεία διδάσκονται πως όλοι οι άνθρωποι πάνω στην γη γεννιούνται και πεθαίνουν ελεύθεροι. Αν τους επιτρέψουμε να δουν πως μαύροι και λευκοί είμαστε ίσοι κάτοικοι του ίδιου πλανήτη και μια καραμέλα δεν πρέπει να γονατίζει την αξιοπρέπεια κανενός.

Αν επιτέλους εμείς «οι λευκοί» σταθούμε δίπλα τους σαν συνάνθρωποι και όχι σαν κατακτητές που διαχειρίζονται ακόμα τον φυσικό τους πλούτο χωρίς εκείνοι να έχουν κανένα δικαίωμα σε αυτόν.

Ο αγώνας είναι κυρίως δικός μας, των χριστιανών, για όλους αυτούς τους λαούς, να τους γνωρίσουμε την ορθόδοξη πίστη αλλά και όλους εμάς να αρπάξουμε την ευκαιρία για μια βαθειά ομολογία της πίστη μας.

Σημείωση 3ης αποστολής : Η κ..Αγγελική Δασούλα βοήθησε και προσέφερε εθελοντικά κατά τη διάρκεια της 3ης αποστολής της Ιεράς Μονής Παναγίας Χρυσοπηγής στην Ουγκάντα το Ιούλιο του 2014.Την ευχαριστούμε “από καρδιάς πολύ”Ο Θεός να την ευλογεί